

ผจญภัยเมืองใหม่

ตอน ตลาดปลาไทเป (ตอนที่ 1)

อาทิตย์ ต้นนวล

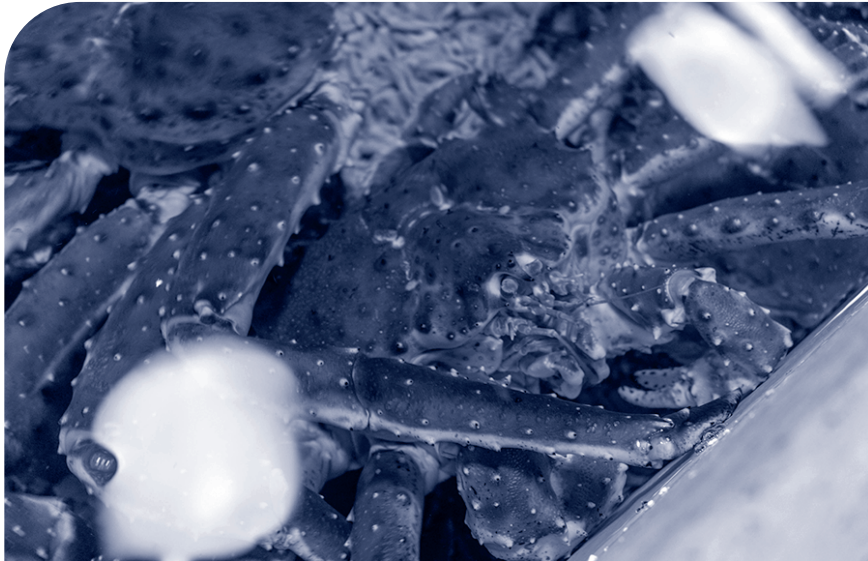
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม

เช้าวันรุ่งขึ้น เรามี RC สุดยิ่งใหญ่รออยู่ สปอยล์เลยก็ได้ว่าวันนี้ทีมงานจะไปเปิดประสบการณ์ใหม่กันที่ “ตลาดปลาไทเป” หรือ Taipei Fish Market หรือ 臺北魚市 (ไทเปย หยวีซือ) คือ ก็ไม่รู้หรอกว่ามันจะโง่งงแค่ไหน แต่แค่ได้ยินคำว่า “ตลาดปลา” ก็ชวนตื่นตาตื่นใจแล้ว เพราะส่วนใหญ่ก็มักจะคุ้นเคยหรือได้ยินชื่อตลาดปลาหฺสึคิจิ (築地市場) ของญี่ปุ่นกันอยู่บ่อย ๆ พอมาเป็นที่นี่ได้วันก็เลยอดตื่นเต้นไม่ได้ หน้าตามันจะโง่งงอย่างที่คิดไว้หรือเปล่านั้น (ประเด็นคือเคยคิดไว้ว่าแบบไหนหรอ...) ว่าแล้วก็อาบน้ำแต่งตัวกันตั้งแต่ไก่โห่ ครั้งนี้ต้องแต่งตัวแบบกระชับกระเฉงหน่อยจะได้เดินตลาดสะดวก ๆ แล้วฝนเจ้ากรรมก็ดันตกปรอย ๆ อีกบ้างจริง

ชาวคณะนั่งรถไฟใต้ดินขึ้นมาสถานีเจ้าประจำของเรา สถานี Taipei Main Station (คิดอะไรไม่ออก บอกไทเปเมนฯ) ซึ่งเปรียบเสมือนสถานีชุมสาย ทั้งแท็กซี่ทั้งรถเมล์ก็ต้องผ่านมาแถวนี้แน่ ๆ และไม่รู้ว่าจะโง่งงแค่ไหนให้เพื่อนของเราพูดขึ้นมาว่า “นั่งรถเมล์ไปกันไหม” อืม...เข้าท่าแฮะ ลองประเทศไหนมีรถไฟใต้ดินที่สามารถไปได้ทุกที่อยู่แล้วก็ รถเมล์ก็จะกลายเป็นสิ่งที่ถูกลืมไปเลย แต่ทำไมได้้นะ รถเมล์มันได้้นั่งง่ายแบบรถไฟใต้ดินมันค่อนข้างจะต้องใช้ทักษะการสังเกต การสื่อสาร และความซ้ำของระดับหนึ่งเลยละ ดูจากระยะทางแล้วคิดว่าหลงไปก็ไม่เสียหาย อย่างมากที่สุดก็แค่ลงเดินเพื่อเพิ่มตัวเลขสถิติของวันบนนาฬิกาข้อมือ

เท่านั้นเอง จะขึ้นรถเมล์ได้ก็ต้องไปยืนรอแถว ๆ ป้ายรถเมล์ก่อน (ลืปกติรถเมล์จีนจะอยู่ที่แค่ 1 หยวนตลอดสายเท่านั้น ไม่รู้ว่าที่ได้วันคิดราคายังไง แต่ที่นี่เขามี “บัตรโยโย่” (悠遊卡 ยาวโยหวา) หรือบัตร Easy Card อยู่แล้ว สบายหายห่วง จุกจิกเล็กน้อย อย่างการเดินทาง และซื้อของตามร้านสะดวกซื้อหรือร้านค้าที่รวมรายการก็สะดวกหมด ขอแค่เติมเงินในบัตรมาให้พร้อมก็พอ ที่ป้ายรถเมล์เขาก็มีรายละเอียดของรถสายที่ผ่าน และสถานที่ที่ผ่านให้ดูด้วย ซึ่งถ้าใครเงินหายก็จะถามคนพื้นที่ (หรือไม่มีคนพื้นที่ให้ถาม) ก็สามารถมาเริ่มใช้ทักษะการเอาตัวรอดจากสิ่งนี้ได้ โอเคลองไล่ ๆ ดูแล้วก็ซื้อตลาดปลาอยู่นะ ไม่น่าพลาด แต่ก็ไม่รวดเร็วเท่าที่กรบไซเบอร์หนึ่งในทีมงานของเราที่ทำการค้นหาข้อมูล ณ ตรงนั้นมาได้อย่างรวดเร็ว

พวกเราก้าวขาขึ้นมานรถเมล์สาย 49 ที่ผ่านตลาดปลาไทเปตามคำบอกเล่าของนักกรบไซเบอร์ พอเท้าแตะภายในรถได้ก็งงแล้วหนึ่ง ยืนงง ๆ เงิน ๆ กันอยู่เล็กน้อย เพราะมีเครื่องให้แตะบัตรแต่ไม่แน่ใจว่าต้องแตะเลยไหม สรุปก็คือแตะไปเลยจบ ๆ และเก็บความประหม่าให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราต้องนั่ง เราต้องดูประจวบกับ ณ ตอนนั้นยังมีผู้โดยสารไม่เยอะมาก ก็เลยไม่เจินเท่าไร สภาพภายในรถก็คล้าย ๆ กับที่จีนหรือญี่ปุ่นคือค่อนข้างกว้างขวาง (หรือเพราะคนน้อยก็ไม่ทราบ) มีป้ายไฟตัววิ่งให้ดูตลอดทาง ถึงป้ายไหนก็จะมีเสียงประกาศในรถบอกตลอด ข้อดีของ

รถเมล์ในประเทศที่เขาเจริญแล้วก็แบบนี้แหละ มันอาจจะยากตอนทำใจจะขึ้นนะ แต่พอขึ้นมาแล้วก็สบาย ชาวคณะยืนห้อยโหนราวจับพร้อมกับสนทนากันอย่างออกรส วันนี้เหมือนรถจะติด ๆ หน่อย ๆ หรือเปล่านะ เพราะรู้สึกว่าเราใช้เวลาอยู่บนรถพอสมควรเลย สักพักใหญ่ ๆ รถก็เริ่มเคลื่อนผ่านสถานที่ที่ “ดูเหมือน” ตลาด ผู้โดยสารต่างก็พากันเริ่มทยอยลงจากรถไป ขณะที่เพื่อนของเราที่นั่งน้ำลายแตกฟองกับการสนทนาอยู่ พยายามก้ม ๆ เงย ๆ มองป้ายหน้าตลาดว่าใช่หรือเปล่านะ ไม่ใช่ เอ้อ รอดตัวไป แต่นั่น ! ป้ายตลาดปลา !! แต่รถมันไม่จอดนะ แะแล้วทุกคนเรากำลังจะเลยทำไงดี...สรุปก็ต้องปล่อยเลยไป 1 ป้าย แล้วเดินต่ออีกหน่อยเอา เอ้อ จะบ้าตายรายวัน

ลงจากรถเมล์มาได้ก็มาหยุดอยู่ที่ตลาดผลไม้แทน งงไหมล่ะ จะมาตลาดปลาเจอแต่ผักผลไม้ แต่พระเจ้าก็ไม่ใจร้ายกับเราจนเกินไป มีป้ายบอกทางให้เสร็จสรรพว่าเดินไปทางนี้จะไปตลาดปลานะ ค่อยยังชั่วหน่อย อย่างว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลย ผลไม้เขาก็งามจริง ๆ สตรอเบอร์รี่สีแดงสด ส้มสีส้มอะไรจะขนาดนั้น...เราลัดเลาะตามป้ายที่เขาบอกมาจนถึงด้านหน้าตลาดปลาไทยกันแล้วไม่พูดพร่ำทำเพลง รีบตรงดิ่งไปที่ทางเข้าเลย จะว่าไป ที่นี้ทำไมให้บรรยากาศแบบญี่ปุ่น ๆ จัง ไม่ว่าจะคนขายที่แต่งตัวแนว ๆ เดียวกัน (จะว่าเป็นยูนิฟอร์มก็ได้มั้ง) การจัดสถานที่ที่ญี่ปุ่นญี่ปุ่น ฟันจากทางเข้ามาเราจะเจอกับอาณาจักรของแท็งก์อาหารทะเลสด ๆ กันก่อนเลย เป็นแท็งก์น้ำสี่เหลี่ยมที่มีสัตว์น้ำที่ยังมีชีวิตแหวกว่ายอยู่เต็มไปหมด กุ้งหอยปูปลามาเต็ม นาดิ้นตาดิ้นใจ ปูอลาสก้าตัวใหญ่โตมโหฬาร (เพิ่งเคยเห็นใกล้ ๆ ตัวเป็น ๆ ก็ตอนนี้แหละ ใหญ่จังวะ) กุ้งล็อบสเตอร์กำมใหญ่ ปลาสารพัดจะปลา ส่วนตัวก็ไม่ค่อยสันหดกับอาหารทะเลสักเท่าไร ดูออกก็แค่ว่า เอ้อ อันนี้ปูนะ อันนี้กุ้ง ถ้าจะให้พูดว่าพันธุ์อะไรก็ไม่รู้กับเขาหรอก แน่แน่นอนว่าที่โดมิโนอาหาร

สด ที่นั่นมีโซนเผาแน่นอน เรียกได้ว่าส่งตรงจากบ่อสู่เมนูเลยทีเดียว สังเกตป้ายที่เขียนว่า 代客烹煮 (ได้เค่อ เฟิงจู) ถ้าอ่านไม่ออก ยิ่งงัดลองสังเกตจากตัวอักษรได้นะ ถ้ามีขีด ๆ สีขีดอยู่ข้างล่างหน้าตาเหมือนเวลาเราเปิดเตาแก๊สก็แสดงว่าต้องมีอะไรเกี่ยวกับไฟหรือความร้อนสักอย่างนี้แหละ

วาสนาอย่างเรา ๆ ก็คงไม่มีปัญญาจะรับประทานอาหารทะเลสดปรุงสุกที่สุดแล้วราคาน่าจะเอาเรื่องขนาดนั้นแน่ ๆ เลยได้แต่เดินดูชีวิตสัตว์โลกน่ารักซึ่งเป็นโซนไฮไลท์ของที่นี่จนเต็มอิ่มแล้วเดินต่อไปสู่โซนห้องแอร์โซนถัดไป พอเข้ามาแล้วก็จะได้พบกับมวลมหาประชาชนที่กำลังเลือกซื้ออาหารกันอย่างบ้าคลั่ง

คนเยอะมากแก ข้าวของก็ละลานตาไปหมด มองไปทางไหนก็มีแต่ของกิน ของกินที่นี้เขาแบ่งเป็นโซนต่าง ๆ มีทั้งผัก ผลไม้ ดอกไม้ (!) ของควา ของหวาน หรือกระทั่งเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็มีด้วยนะ อยู่โซนในสุดเลย...เอาเป็นว่าเดี๋ยวจะมาเล่าให้ฟังกันต่อในฉบับหน้า ยังมีเรื่องสนุก ๆ ที่เกิดขึ้นที่นี่อีก เป็นประสบการณ์ที่ดีเสียวละ

Small Tips

ตลาดปลาไทเปมีอีกชื่อหนึ่งที่คนพื้นที่เขาเรียกกันว่า Addiction Aquatic Development (上引水产 ช่างหยิ่น สูยช่าน) หรือเรียกง่าย ๆ ว่า “ตลาด ADD” ถูกสร้างขึ้นใหม่โดยบริษัท Mitsui Food & Beverage Enterprise Group ผู้เชี่ยวชาญในแวดวงอาหารและร้านอาหาร มิน่าล่ะ ถึงได้กลั่นอายุความเป็นญี่ปุ่นรุนแรงขนาดนั้น...ขอพูดถึงรถเมล์อีกสักหน่อย จริง ๆ แล้วป้ายที่เราต้องลงจะชื่อว่า 第二果菜市场 (ตี้เอ้อร์ กว่อช่าย ซือช่าง) หรือ 2nd Fruit and Vegetable Market การที่ลงรถมาแล้วเจอตลาดผักผลไม้ก่อนก็ได้เป็นเรื่องผิดอะไร เอาเป็นว่าให้จำชื่อตลาดกับชื่อนี้ไว้ด้วย จะได้ไม่พลาด และเมื่อก่อนนี้รถเมล์ไทเปจะมีระบบการจ่ายเงิน 2 แบบคือ แตะบัตรตอนขึ้นกับแตะบัตรตอนลง เพราะถ้านั่งข้ามเขตราคาก็จะเปลี่ยน สามารถสังเกตความบังเอิญนี้ได้ที่ป้ายไฟข้างรถ ถ้าขึ้นว่า 上車收費 (ช่างเซอโชวเฟย) คือแตะตอนขึ้น ถ้า 下車收費 (เซี่ยเซอโชวเฟย) ก็คือแตะตอนลง คุณพระ ใครจะไปจำไหว ถ้ายังงัดจำแค่ตัว 上 (ขึ้น) กับ 下 (ลง) ก็พอ แต่ปัจจุบันก็ต้องแตะทั้งขึ้น และลงหมดแล้ว